

Огледахъ стаята и видѣхъ, че се намирамъ въ болница. До кръгата ми стояха загрижени учителката и една милосердна сестра.

— Петьо, — каза учителката, — съ тебе щѣше да стане едно голѣмо нещастие, ако да не бѣше ти съ притекътъ на помощь Сашо. Той е твоятъ спасителъ, и ти трѣбва да го обичашъ като братъ: за да те избави отъ смърть, щѣше да пожертвува себе си.

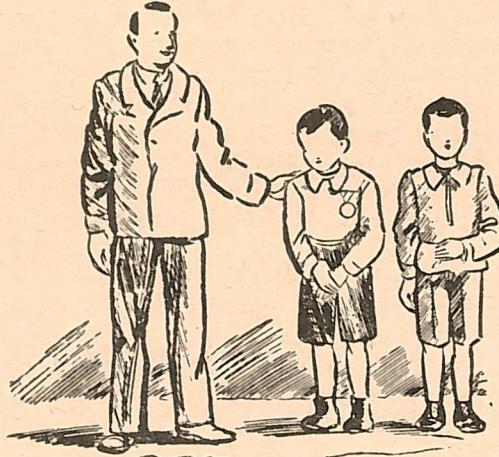
Сашо нѣжно ми се усмихна, и неговото побледнѣло лице ми се видѣ още по-мило и по-свидно.

Въ края на учебната година всички отдѣлния бѣхме събрани въ салона на училището, за да ни раздадатъ свидетелствата.

Главниятъ учитель извика на сцената Саша и менъ. Тогава отъ първата редица стана господинъ инспекторътъ и дойде при насъ.

— Драги деца, — обърна се той къмъ всички ученици, — натоваренъ съмъ отъ господинъ Министра на Народната просвѣта да поднеса на вашето другарче **Александъръ Ивановъ** този орденъ — и

той извади отъ една кутийка единъ златенъ орденъ и го окачи на вехтичката блуза на Саша. После продължи: „господинъ Министъръ награждава вашето другарче, защото то бѣше готово да се пожертвува, само да спаси живота на своя съученикъ. Този, който жертвува себе си заради другите, трѣбва да ви служи за примѣръ. А вашиятъ другаръ Сашо е такъвъ. Той е бедно момче, затова господинъ Министра му отпуска и хиляда лева награда, като първи

ученикъ на вашето училище. Азъ го поздравлявамъ отъ името на г-нъ Министра и отъ свое име и му пожелавамъ все така да служи за примѣръ, както съ своя успѣхъ, така и съ своето самопожертвуване.

Сашо бѣше навърхъ глава и, пламналъ като никога отъ смущение, слушаше похвалните слова. Когато свърши г. инспекторътъ, Сашо му цѣлуна ржка и каза тихо: „Благодаря за наградата, която ми давате, но азъ не я заслужавамъ: направихъ само това, на което ни е учила нашата мила учителка.“

Въ този мигъ азъ потърсихъ съ погледъ майка си и я видѣхъ, да ми се усмихва. Тя бѣ пригърнала майката на Саша, която изтряваше съ кърпичката си потеклитѣ сълзи по озареното ѝ отъ щастие лице.

Азъ усѣтихъ, че и моите сълзи бликнаха, и се спустнахъ, та прегърнахъ Саша.

Родителите и всички ученици ржкоплѣскаха и викаха „Браво“! на моя спасителъ, на чийто гърди блѣстѣше златниятъ орденъ.

П. Здравелинъ